

førelse har det været, at man i disse Raad saa det naturlige Bindeled imellem det læge og gejstlige Element indenfor Kirken og det naturlige Grundlag for enhver organisk Kirkeforfatning." . . . Der fortsættes saa senere: „Ministeriet anser Indførelsen af Menighedsraad for at have været nødvendig til at vække Menighedernes Bevidsthed om, at de have noget med de kirkelige Sager at gøre, og til at fremme deres Syn for og fremkalde deres Interesse for de kirkelige Anliggender, nødvendig til at udjævne den skarpe Adskillelse mellem de gejstlige og Lægfolket indenfor Menighederne og nødvendig til at modne Menighederne til Brugen af en organisatorisk Kirkeforfatning. Endelig" — hedder det, — „have Menighedsraadene været nødvendige til Tilvejebringelsen af en saadan, om det nu maatte lykkes at faa den tilvejebragt. Thi omend Grundloven kun foreskriver en Lov til Ordning af Kirkens Forfatningsforhold, saa har det dog til alle Tider været erkendt, at Staten ikke burde give en saadan Lov uden først at have indhentet Kirkens Raad med Hensyn til den. De Forsøg, som tidligere have været gjorte herpaa, ere efter Ministeriets Formening strandede, væsentlig fordi de fremkomne Forslag ikke have kunnet betragtes som Udtryk for Kirkefolkets Stemme. Naar Forsøget nu har kunnet gøres paa en anden Maade gennem Valget af det kirkelige Udvalg, tør Forhaabningen om et bedre Resultat denne Gang bygges paa, at Kirkefolket har været med til at arbejde paa Sagen fra Begyndelsen af gennem Valget af Menighedsraadene og gennem disses Valg af en væsentlig Part af det kirkelige Udvalgs Medlemmer."

Se, de tre Citater maa standse al Diskussion, den Sag kan overhovedet ikke drøftes. Den Forhaabning, som Kultusministeren i 1904 fremsatte om, at det kirkelige Udvalgs Arbejde maatte lykkes og lykkelig ende i en Kirkeforfatning, er bristet, og jeg siger heldigvis. Der er — og jeg tillægger for øvrigt Socialdemokratiets Deltagelse i Kirkelovsdebatten i de sidste 10 Aar nogen Del af Æren derfor —, der er her i Tinget genvaagnet en Del af den gamle Opfattelse, som var slumret en, og hvis Henslumren det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) benyttede til at føre sit Partis Kirkepolitik ind i et helt andet Spor, end der var de gamle frisindede Traditioners i denne Forhandling. Vi ere nu ved at vende tilbage til de gamle kirkepolitiske frisindede Traditioner,

og vel vende vi ikke fuldt tilbage dertil, ikke i den Grad, jeg kunde have ønsket, og endnu hviler Kompromisets Skygge paa adskillige Punkter paa det Lovforslag, hvis endelige Vedtagelse vi her staa overfor, men jeg erkender den rigtige Retning deri, jeg erkender den frisindede Tendens, vi erkende fra vor Side Bestræbelsen for, i saa høj Grad, som det i Øjeblikket politisk er muligt for den nuværende Regering, at komme tilbage til de frisindede Traditioner. Vi ønske gerne at støtte den i disse Bestræbelser og lægge, som sagt, Forhandlingen med Landstinget med fuldkommen Tryghed i den nuværende højtærede Kultusministers Haand, thi vi kende hans Standpunkt og vide, at han viger ikke, saaledes som Kultusministeren gjorde i 1902—03.

Ordføreren (Moltesen): Paa Flertallets Vegne kan jeg udtale min Glæde over den Maade, hvorpaa Lovforslaget har haft sin Gang her i Tinget. Det er mit Haab, at det skal blive vedtaget af Rigsdagen i den Aand, som er udtrykt i det Lovforslag, vi nu vedtage her i Tinget.

At forfølge det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) ind paa de Baner, han indslod i sin historiske Fremstilling af det ærede Medlem fra Ringkøbings (J. C. Christensen) Forhold til en Kirkeforfatning, er der ingen Grund til. Det kan ikke drøftes, sagde det ærede Medlem selv. Det er min Overbevisning, at Historien, som skal belyse vor Kirkepolitik, siden det ærede Medlem fra Ringkøbing satte sit Præg paa den, vil se paa det med andre Øjne end de Øjne, hvormed det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds ser paa det.

Hornstrup: Uagtet jeg ingenlunde er tilfreds med det Forslag, der foreligger, og uagtet jeg ikke ønsker det ophøjet til Lov i den Skikkelse, hvori det foreligger her, vil jeg dog for at faa det op i Landstinget til Behandling der stemme for det og vil ogsaa anbefale mit Parti at stemme derfor. Kun ønsker jeg at sige, at dersom Afstemningen her var endelig, hvad det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) mente, vilde jeg absolut stemme imod det, men jeg tror ingenlunde, at den er endelig, men at vi faa Forslaget tilbage til Behandling endnu en Gang og, haaber jeg, i en bedre Form end den, det nu har.